

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 172/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. L. M., B., zastúpeného advokátkou JUDr. A. S., Ž., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 145/2007 a rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 10 Cb 567/99, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. L. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2007 doručená sťažnosť Ing. L. M. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namietal porušenie svojho práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)

sp. zn. 2 Obo 145/2007 a rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Cb 567/99.

Sťažovateľ obom všeobecným súdom vyčíta *„nepreskúmateľnosť rozhodnutí a v súvislosti s tým právne úplne bezdôvodné a nezákonné odmietnutie celého množstva dôkazných návrhov sťažovateľa“* .

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza podrobne skutkový stav a priebeh súdneho konania a poukazuje na úkony súdu, ktoré vníma ako také pochybenia, ktoré zasahujú do jeho označených ústavou zaručených práv. Svoje tvrdenia opiera o výklad procesného ustanovenia § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), ktorého porušenie vníma ako zásah do základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Nevypočutie 15 sťažovateľom navrhnutých svedkov KS Košice či NS SR ako odvolací súd, nevysvetlenie dôvodov, prečo neboli vypočutí nevykonaný celý rad sťažovateľom navrhnutých listinných dôkazov potom znamená, že bolo flagrantne obidvoma súdmi porušené právo sťažovateľa na nestranný a spravodlivý proces zakotvené v článku 36 ods. 1 Listiny. (...)“

Možno preto vysloviť relevantný záver, že odôvodnenie ako rozsudku 1. stupňa z 4.4. 2005 tak odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu z 12.9.2007 je plne nepreskúmateľné. Výroky oboch súdov sa obmedzujú len na ich holú podobu, lebo neobsahujú žiadnu aplikáciu právnych predpisov, ktorými by vyargumentovali ústavnoprávny deficit chybne a neúplne zisteného skutkového stavu, na ktorý je potom naštepené úplne mylné a chybné právne posúdenie (...).“

Takýto postup súdov vníma sťažovateľ ako zásah do označených ústavou garantovaných práv, a to najmä do práva, aby jeho záležitosť bola prerokovaná na nezávislom a nestrannom súde zriadeným zákonom.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd na základe jeho sťažnosti nálezom vyslovil porušenie označených práv, zrušil označené rozsudky, vrátil vec na ďalšie konanie a priznal mu trovy konania.

II.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 54/06, III. ÚS 314/06).

Podstatou námietok sťažovateľa je to, že vidí nezákonnosť postupu súdov Slovenskej republiky pri rozhodovaní vo veci. Nezákonnosť vidí v tom, že všeobecné súdy Slovenskej republiky arbitrárnym spôsobom rozhodovali o jeho obchodnom vzťahu a posúdili po právnej stránke predmetnú vec nesprávne, pretože vychádzali z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Tento nezákonný stav podľa sťažovateľa je vyvolaný tým, že súd nevykonal dôkazy, ktoré sťažovateľ navrhoval, a ani túto skutočnosť nikde riadne neodôvodnil. Preto podľa názoru sťažovateľa dospeli všeobecné súdy k nesprávne právnemu záveru.

Ústavný súd sa sústredil práve na oblasť ochrany označeného práva, ktoré vyplýva sťažovateľovi z čl. 46 ods. 1 ústavy v uvedených súdnych konaniach. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení príslušných procesných predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Všeobecný súd musí teda vykladať a používať ustanovenia OSP v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP). Vzhľadom na význam práva na súdnu ochranu v právnom štáte však na záver o nesplnení podmienok konania nepostačuje iba pochybnosť o ich splnení, ale nesplnenie podmienok konania musí byť preukázané mimo rozumných pochybností.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach podliehajúcich právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02). Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy podľa stabilizovanej judikatúry ústavného

súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi vyvodzujúcimi postup v občianskoprávnom konaní. Samotná nespokojnosť s rozhodnutím súdu sama osebe nemôže byť bez ďalšieho dôvodom na vyslovenie porušenia práv sťažovateľa.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že uvedeným postupom súdov Slovenskej republiky neboli porušené základné práva sťažovateľa tým, že príslušný súd nerozhodol v súlade s právnym názorom sťažovateľa. Ústava negarantuje právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka konania. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom štátneho orgánu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd na záver konštatuje, že postupom dotknutých súdov nijako nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu označených ústavou garantovaných práv.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2008

